

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 6Co/56/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1611209812
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 02. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Murgaš
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2015:1611209812.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v právnej veci žalobcu: ČSOB Leasing, s.r.o., Panónska cesta č. 11, Bratislava, zast. advokátom JUDr. Jánom Šoltésom, Karadžičova ul. č. 8, Bratislava, proti žalovaným: 1/ V. P., 2/ H. P., obaja bytom R. N.. Č.. XXX/XX, D., o zaplatenie 2.418,56 eur s prísl., na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Malacky z 29. septembra 2014, č. k. 4C/185/2011-67, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvého stupňa sa v napadnutom výroku a vo výroku, ktorým nebola žalovanej 2/ priznaná proti žalobcovi náhrada trov, z r u š u j e a vec sa mu v tomto rozsahu v r a c i a na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa uložil žalovanému 1/ povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 2.079,93 eur s 9 % úrokmi z omeškania, ročne zo sumy 2.079,93 eur od 2. 6. 2009 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšku žalobu proti žalovanému 1/ zamietol. Voči žalovanej 2/ súd prvého stupňa žalobu zamietol v celom rozsahu. Žalovanému 1/ uložil povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania 104,40 eur a náhradu trov právneho zastúpenia 187,76 eur, do troch dní od právoplatnosti rozsudku, na účet právneho zástupcu žalobcu. Žalovanej 2/ súd prvého stupňa náhradu trov konania nepriznal.

Súd prvého stupňa vykonaným dokazovaním zistil, že žalobca a žalovaný 1/ uzavreli dňa 13. 3. 2007 zmluvu o spotrebnom úvere č. N., na základe ktorej žalobca poskytol žalovanému 1/ účelový spotrebný úver na financovanie predmetu financovania (kúpu motorového vozidla) a žalovaný 1/ sa zaviazal použiť tento úver na dohodnutý účel a vrátiť žalobcovi požičanú sumu s príslušenstvom. Predmetom financovania bolo jazdené osobné motorové vozidlo značky P. V. X,X M. U., dodaný dodávateľom AUTO PALACE BRATISLAVA s. r. o. Kúpna cena predmetu financovania bola 18.920,53 eur (570.000,- Sk), pričom časť kúpnej ceny vo výške 7.568,21 eur (228.000,- Sk) žalovaný 1/ zaplatil vopred a zvyšná časť 11.352,32 eur (342.000,- Sk) predstavovala výšku spotrebného úveru. Spotrebný úver sa žalovaný 1/ zaviazal vrátiť spolu s príslušenstvom v 36 anuitných mesačných splátkach po 484,72 eur (14.602,70 Sk) mesačne, pričom konečná splatnosť úveru bola dohodnutá na 36 mesiacov od čerpania úveru. Úroková sadzba predstavovala 15,43 %, ročná percentuálna miera nákladov 17,37 % p. a., a úver bol zabezpečený zmluvou o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva k predmetnému motorovému vozidlu. Súčasťou uzavretej zmluvy bol predpis splátok k zmluve o spotrebnom úvere, všeobecné zmluvné podmienky pre dopravnú techniku a sadzobník poplatkov. V zmysle článku XII bod 1 všeobecných zmluvných podmienok pre dopravnú techniku (VZP) bolo dohodnuté, že v prípade omeškania dlžníka s úhradou finančných záväzkov vyplývajúci zo zmluvy, vzniká veriteľovi právo požadovať od dlžníka zmluvnú pokutu v hodnote 0,1 % z dlžnej časti za každý deň omeškania. Podľa článku XII bod 6 VZP pre dopravnú techniku bol veriteľ oprávnený vyúčtovať dlžníkovi zmluvnú pokutu do výšky 30 % z výšky spotrebného úveru (vrátane DPH), pričom táto zmluvná pokuta bola sankciou za hrubé porušenie dohodnutých zmluvných podmienok, v dôsledku ktorého dôjde k predčasnej splatnosti úveru podľa článku VII. Zo zmluvy o zabezpečovacom prevode práva č. 07/0057/ZPVP z 21. 3. 2007 vyplýva, že v prípade, ak dôjde k naplneniu článku VII bod 1/VZP, veriteľ je podľa článku

V bod 5 zmluvy o zabezpečovacom prevode práva oprávnený financovaný predmet predať sám alebo prostredníctvom podnikateľského subjektu, ktorý má v predmete podnikania sprostredkovanie predaja a zaoberá sa sprostredkovaním predaja hnuiteľných vecí rovnakého alebo podobného druhu, na základe vlastného uváženia a bez akéhokoľvek obmedzovania tretej osoby na náklady dlžníka a výťažok z tohto predaja po odrátaní účelne vynaložených nákladov na realizáciu predaja financovaného predmetu použiť na uspokojenie pohľadávok zo zmluvy o spotrebnom úvere. Z ručiteľskej listiny zo dňa 21. 3. 2007 súd prvého stupňa zistil, že žalovaná 2/ prehlásila žalobcovi ako veriteľovi, že ho uspokojí, ak dlžník (žalovaný 1/) nesplní svoj záväzok zaplatiť veriteľovi niektorú z pohľadávok, vzniknutých na základe zmluvy o úvere N.. Najvyššia hodnota istiny, do ktorej je pohľadávka zabezpečená, je 17.104,05 eur (515.276,60 Sk). Podľa článku II bod 1 a 2 ručiteľskej listiny, ak dlžník neuhradí svoje záväzky v termínoch podľa platného predpisu splátok alebo v termínoch určených podľa zmluvy alebo podľa VZP ČSOB leasing, a. s., ktoré tvoria súčasť zmluvy, je veriteľ oprávnený najneskôr 10 kalendárnych dní po splatnosti predmetnej splátky alebo iného záväzku v zmysle článku I tejto ručiteľskej listiny vyzvať ručiteľa na splnenie dlžného záväzku za dlžníka, a to aj bez predchádzajúcej písomnej výzvy dlžníkovi. Ručiteľ sa zaväzuje uskutočniť túto úhradu do 7 kalendárnych dní po doručení písomného oznámenia o nesplnení záväzku dlžníkom. Z predpisu splátok k zmluve o spotrebnom úvere vyplýva, že prvá splátka úveru bola splatná 23. 4. 2007 a posledná splátka úveru bola splatná 23. 3. 2010. Žalobca listinou označenou ako „určenie predčasnej splatnosti úveru“ zo 17. 12. 2008 oznámil žalovanému 1/ predčasnú splatnosť spotrebného úveru ku dňu 17. 12. 2008 s tým, že určením predčasnej splatnosti úveru sa stáva splatným aj zostatok spotrebného úveru v sume 5.692,78 eur (171.500,70 Sk). Zároveň oznámil žalovanému 1/, že o 30 dní začne s výkonom zabezpečovacieho prevodu práva speňažením predmetu financovania. Z finančného vyúčtovania z 12. 5. 2009 vystaveného žalovanému 1/ vyplýva, že po vzájomnom započítaní pohľadávok dlžníka a veriteľa, má veriteľ voči dlžníkovi pohľadávku vo výške 2.418,56 eur, čo predstavuje žalovanú istinu. Táto bola vyčíslená ako rozdiel pohľadávky žalobcu vo výške 8.518,56 eur (faktúra č. 0700575801 - úrok zo zostatku úveru 73,30 eur podľa článku VII bod 2 VZP, faktúra č. 0700575551 - zmluvná pokuta podľa článku XII bod 6 VZP vo výške 95,68 eur, neuhradené splátky vo výške 2.413,85 eur, zmluvné pokuty a úroky z omeškania vo výške 242,95 eur, zostatok spotrebného úveru vo výške 5.692,78 eur), po odpočítaní výťažku z predaja predmetu financovania (faktúra č. 0700575901 vystavená spoločnosťou GLOBAL SALES SOLUTIONS s. r. o. na kúpnu cenu 6.100,- eur). Žalobca určil splatnosť záväzku žalovaného 1/ z finančného vyúčtovania dňom 1. 6. 2009. Žalobca doručil žalovanému 1/ konečné finančné vyúčtovanie dňa 10. 6. 2009 a určenie predčasnej splatnosti úveru dňa 8. 1. 2009. Žalobca netrdil a ani nepreukazoval, že doručil výzvu na splnenie záväzku aj žalovanej 2/. Z tohto skutkového stavu súd prvého stupňa vyvodil záver, že žaloba je čiastočne dôvodná len voči žalovanému 1/. Medzi žalobcom a žalovaným 1/ došlo k platnému uzavretiu zmluvy o spotrebnom úvere, ktorá je podľa zák. č. 258/2001 Z. z. spotrebiteľským úverom, čím vznikol medzi nimi občianskoprávny vzťah. Z formy a obsahu zmluvy je zrejmé, že sa jedná o tzv. formulárovú zmluvu, kde žalovaný 1/ obsah tejto zmluvy žiadnym podstatným spôsobom nemohol ovplyvniť a ani neovplyvnil, preto súd prvého stupňa posúdil tento právny vzťah ako spotrebiteľský bez ohľadu na to, že strany deklarovali uzavretie zmluvy podľa príslušných ustanovení Obchodného zákonníka. Predmetom tohto právneho vzťahu bol záväzok žalobcu poskytnúť žalovanému 1/ úver v dohodnutej výške a záväzok žalovaného 1/ tento úver použiť na dohodnutý účel a záväzok splatiť úver riadne a včas v súlade s predpisom splátok. V ten istý deň účastníci konania uzavreli aj zmluvu o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva, ktorou žalobca zabezpečil všetky svoje pohľadávky voči žalovanému 1/ z úverovej zmluvy a tiež nároky, ktoré žalobcovi vzniknú v súvislosti s úverovou zmluvou, pričom predmetom zabezpečovacieho prevodu vlastníckeho práva bol samotný predmet financovania. Žalovaný 1/ poskytnutý spotrebiteľský úver nesplácal riadne a včas, resp. v konaní žalovaný 1/ netrdil a nepreukazoval, že by si túto povinnosť splnil, preto došlo k prehláseniu celého záväzku z uvedenej úverovej zmluvy predčasne splatným. Následne žalobca pristúpil k predaju predmetu financovania a vystavil a doručil žalovanému 1/ konečné vyúčtovanie, z ktorého vyplynul záväzok žalovaného 1/ vo výške žalovanej istiny (2.418,56 eur). Podľa žalobcu uplatnená pohľadávka pozostávala zo sumy 73,30 eur, čo predstavoval úrok zo zostatku úveru podľa článku VII ods. 2 VZP (vo výške 5,72 % ročne za obdobie od 24. 11. 2008, čo je dátum splatnosti dvadsiatej splátky do 25. 2. 2009, čo je dátum predaja predmetu financovania), teda za obdobie 94 dní, ktorý nárok súd prvého stupňa považoval za opodstatnený. Rovnako za opodstatnený považoval súd prvého stupňa zostatok istiny spotrebného úveru vo výške 5.692,78 eur a neuhradené splátky úveru do ukončenia zmluvy vo výške 2.413,85 eur (splátky č. 16 - 20, so zohľadnením čiastočnej úhrady vo výške 9,75 eur), spolu 8.179,93 eur, keď po odpočítaní výťažku z predaja vo výške 6.100,- eur zostáva pohľadávka vo výške 2.079,93 eur. Súd prvého stupňa žalobcovi nepriznal sumu 95,68 eur (faktúra č. 0700575551) z titulu

zmluvnej pokuty za predčasné ukončenie zmluvy o spotrebnom úvere, ktorá bola uplatnená podľa čl. XII bod 6 VZP. Táto zmluvná pokuta mala byť sankciou za hrubé porušenie dohodnutých zmluvných podmienok, v dôsledku ktorého došlo k predčasnej splatnosti úveru podľa článku VII. Z predmetného dojednaní uvedeného článku XII bod 6 je zrejmé, že nárok na túto zmluvnú pokutu je viazaný na prípad zániku záväzku z dôvodu jeho predčasného ukončenia. Vznik nároku na zmluvnú pokutu však podľa súdu prvého stupňa nie je možné viazať na zánik záväzku, t. j. na výkon práva. Zmluvnú pokutu podľa § 544 ods. 1 Obč. zák. treba viazať vždy na prípad porušenia zmluvnej povinnosti a je možné ju dojednať iba ako nepodmienujúcu. Nie je možné 2 predpoklady, t. j. porušenie povinnosti dlžníkom a veriteľom alebo vznik povinnosti zaplatiť zmluvnú pokutu, viazať kumulatívne ako na porušenie zmluvnej povinnosti, tak na následné ukončenie zmluvy. Zároveň súd prvého stupňa považoval dojednanie za neurčité a v neprospech spotrebiteľa, pretože veriteľ je jediný oprávnený určiť výšku zmluvnej pokuty, keďže je oprávnený vyúčtovať zmluvnú pokutu do výšky 30 % z výšky spotrebného úveru (vrátane poisťovného). Výška zmluvnej pokuty musí byť dojednaná určitou sumou, alebo spôsob jej určenia musí byť stanovený tak, aby výška zmluvnej pokuty bola nepochybná. Dohoda o tom, že veriteľ je oprávnený určiť výšku zmluvnej pokuty až do 30 % z výšky spotrebného úveru (teda 1 %, ale aj napríklad 30 % podľa ľubovôle veriteľa) je dojednaním, ktoré spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa a teda neplatným právny úkon pre jeho neurčitost' a nezrozumiteľnosť. Súd prvého stupňa takéto dojednanie vyhodnotil ako neplatné podľa § 39 Obč. zák. a nárok v tejto časti žalobcovi nepriznal. Rovnako súd prvého stupňa nepriznal žalobcovi sumu 242,95 eur, ktorá predstavuje zmluvnú pokutu za omeškanie žalovaného 1/ s úhradou finančných záväzkov, vyplývajúcich zo zmluvy v zmysle článku XII bod 1 VZP, podľa ktorého v prípade omeškania dlžníka s úhradou finančných záväzkov vyplývajúcich zo zmluvy vzniká veriteľovi právo požadovať od dlžníka zmluvnú pokutu v hodnote 0,1 % z dlžnej čiastky za každý deň omeškania. Takéto dojednanie zmluvnej pokuty vo výške 0,1 % denne, je v rozpore s dobrými mravmi a je preto neplatné. O príslušenstve pohľadávky súd prvého stupňa rozhodol podľa § 517 ods. 2 Obč. zák. v spojení s § 3 vládneho nariadenia č. 87/1695 Z. z. Pokiaľ ide o nárok žalobcu proti žalovanej 2/ súd prvého stupňa uviedol, že typickým znakom právneho vzťahu ručenia je jeho subsidiarita. Prejavuje sa v tom, že veriteľ sa musí najprv domáhať splnenia záväzku od dlžníka. Povinnosť ručiteľa nastáva až po nesplnení povinnosti dlžníka. Keďže ručenie je komplexne upravené v Obchodnom zákonníku, súd prvého stupňa aplikoval ustanovenia tohto kódexu a predpisy občianskeho práva, ktoré sú pre spotrebiteľa priaznivejšie. Dospel k záveru, že pre uplatnenie nároku žalobcu voči ručiteľovi neboli splnené všetky zákonom a dohodou o ručení požadované predpoklady, a to: 1/ existencia platného hlavného záväzku žalobcu voči dlžníkovi, 2/ existencia platného ručiteľského záväzku žalovanej 2/, 3/ nesplnenie povinnosti dlžníka, v primeranej dobe po tom, čo ho na to veriteľ písomne vyzval. Žalobca netvrdil a ani nepreukázal, že písomne vyzval žalovanú 2/ na splnenie záväzku za dlžníka tak, ako to predpokladá dohoda strán čl. II bod 1 ručiteľskej listiny a § 306 ods. 1 Obch. zák. Predpokladom úspešnosti žaloby voči ručiteľovi je preukázanie, že sa voči ručiteľovi riadne domáhal plnenia, t. j. najmä predchádzajúca výzva veriteľa ručiteľovi. Vzhľadom na to súd prvého žalobu proti žalovanej 2/ zamietol. O trovách konania žalobcu vo vzťahu k žalovanému 1/ rozhodol podľa § 142 ods. 2 O. s. p. a o trovách konania vo vzťahu k žalovanej 2/ rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p.

Proti tomuto rozhodnutiu podal odvolanie žalobca a napadol ním výrok, ktorým bola žaloba proti žalovanej 2/ zamietnutá. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti zmenil tak, že žalobe vyhovie aj vo vzťahu k žalovanej 2/, resp., aby ho v napadnutej časti zrušil a vec v tomto rozsahu vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Podľa neho súd prvého stupňa pochybil, keď na žalované plnenie nezaviazal oboch žalovaných. Z článku II bod 1 ručiteľskej listiny z 21. 3. 2007 nevyplýva povinnosť veriteľa vyzývať ručiteľa na splnenie záväzku za hlavného dlžníka, ale ide o jeho oprávnenie. V zmysle zmluvných dojednaní ručiteľskej listiny tak veriteľ nebol povinný vyzývať ručiteľa na splnenie záväzku za hlavného dlžníka, naviac žalovanú 2/, ako ručiteľa žalobca, vyzval na zaplatenie žalovanej sumy v žalobe. Ani z ust. § 306 ods. 1 prvá veta Obch. zák. nevyplýva povinnosť veriteľa vyzývať ručiteľa na splnenie záväzku za hlavného dlžníka. Táto povinnosť veriteľa sa vzťahuje len voči hlavnému dlžníkovi. Žalobca žalovaného 1/ riadne písomne vyzval na zaplatenie žalovanej pohľadávky, a to v liste označenom ako „určenie predčasnej splatnosti úveru“ zo 17. 12. 2008. Tento list bol žalovanému 1/ doručený dňa 8. 1. 2009. Žalovaný 1/ bol na zaplatenie dlžnej sumy vyzvaný aj listom označeným ako „finančné vyúčtovanie zmluvy č. N.“ z 12. 5. 2009 s výzvou na zaplatenie do 1. 6. 2009. Tento list bol žalovanému 1/ doručený dňa 10. 6. 2009. Hmotnoprávne podmienky (písomná výzva adresovaná hlavnému dlžníkovi na zaplatenie) na uplatnenie nároku voči ručiteľovi tak boli splnené. Navyše hmotnoprávny úkon - písomná výzva hlavnému dlžníkovi na splnenie

záväzku, ktorá je predpokladom na vymáhanie záväzku od ručiteľa, môže byť obsiahnutá aj v žalobe, ktorou sa veriteľ domáha od dlžníka a tiež od ručiteľa zaplataenia dlžnej sumy. V tomto smere žalobca poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu ČR z 25. 1. 2005 sp. zn. 29Odo/583/2004.

Odvolaací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O. s. p.), preskúmal rozsudok v jeho napadnutej časti, prejednal odvolanie bez nariadenia pojednávania a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvého stupňa treba v napadnutej časti zrušiť.

Ručenie predstavuje významný zabezpečovací inštitút obchodného práva, ktorým možno zabezpečiť peňažný alebo nepeňažný záväzok dlžníka. Právnu úpravu ručenia v rámci Obchodného zákonníka treba považovať za komplexnú, existujúcu paralelne popri taktiež ucelenej úprave obsiahnutej v Občianskom zákonníku (§ 546 - 550). Záväzok ručiteľa a dlžníka je záväzkom akcesorickým, pričom jeho vznik a trvanie sú priamo podmienené existenciou hlavného záväzku medzi veriteľom a dlžníkom.

Právny vzťah medzi žalobcom a dlžníkom (žalovaným 1/) vznikol na základe zmluvy o spotrebnom úvere č. N., pričom zabezpečenie úveru do výšky 17.104,05 eur žalovanou 2/ vzniklo podpísaním ručiteľského vyhlásenia podľa § 303 Obch. zák. Súd prvého stupňa preto postupoval správne, keď na predmetnú vec aplikoval ustanovenia o ručení podľa Obch. zák., a to vrátane § 306 ods. 1, keďže vzťahy, ktoré vznikajú pri zabezpečovaní záväzkov z úverovej zmluvy, sa spravujú Obchodným zákonníkom a použitie Obchodného zákonníka na tieto vzťahy nemožno ani dohodou vylúčiť. Súd prvého stupňa však nepostupoval správne, keď žalobu voči žalovanej 2/ zamietol s odôvodnením, že sa žalobca splnenia záväzku nedomáhal priamo voči žalovanej 2/, keďže mu takáto povinnosť vyplýva z čl. II bod 1 ručiteľskej listiny, ako i z ust. § 306 ods. 1 Obch. zák.

Podľa čl. II bod 1 ručiteľskej listiny ak dlžník neuhradí svoje záväzky v termínoch podľa platného predpisu splátok alebo v termínoch určených podľa zmluvy alebo všeobecných zmluvných podmienok ČSOB leasing a. s., ktoré tvoria súčasť zmluvy, je veriteľ oprávnený najskôr 10 kalendárnych dní po splatnosti predmetnej splátky alebo iného záväzku v zmysle článku I tejto ručiteľskej listiny, vyzvať ručiteľa na splnenie dlžného záväzku za dlžníka, a to aj bez predchádzajúcej písomnej výzvy dlžníkovi. Podľa článku II bod 2 ručiteľskej listiny sa ručiteľ zaväzuje uskutočniť túto úhradu do 7 kalendárnych dní po doručení písomného oznámenia o nesplnení záväzku dlžníkom. Veriteľ je oprávnený domáhať sa splnenia záväzku od ručiteľa len v prípade, že dlžník nesplnil svoj záväzok v primeranej dobe po tom, čo ho na to veriteľ písomne vyzval. Toto vyzvanie nie je potrebné, ak ho veriteľ nemôže uskutočniť alebo ak je nepochybné, že dlžník svoj záväzok nesplní, najmä pri vyhlásení konkurzu (§ 306 ods. 1 Obch. zák.).

Pre vznik práva veriteľa domáhať sa splnenia zabezpečeného záväzku od ručiteľa je teda podstatné len to, že dlh nesplnil dlžník po veriteľovej písomnej výzve (§ 306 ods. 1 Obch. zák.). Táto výzva dokonca v prípadoch predpokladaných v § 306 ods. 1 druhej vety Obch. zák. ani nie je potrebná pre vznik záväzku ručiteľa. V prípadoch, keď sa však vyžaduje (teda v prípadoch, ak ju veriteľ môže uskutočniť a ani nie je nepochybné, že dlžník svoj záväzok nesplní) je však táto výzva nevyhnutná, ináč si veriteľ svoje práva voči ručiteľovi uplatniť nemôže. Zákon vyžaduje, aby mala výzva veriteľa adresovaná dlžníkovi (nie ručiteľovi) na splnenie dlhu písomnú formu. Pri nedodržaní tejto formy taktiež nevzniká veriteľovi právo na uplatnenie práva voči ručiteľovi. Povinnosť informovať ručiteľa o tom, že dlžník svoj splatný záväzok nesplnil a povinnosť ho vyzvať na plnenie ručiteľského záväzku pre veriteľa z ustanovenia § 306 ods. 1 Obch. zák. a ani z jeho ďalších ustanovení upravujúcich ručenie, nemožno vyvodiť. Preto je nesprávny záver súdu prvého stupňa, že žalobca bol povinný s poukazom na ust. § 306 ods. 1 Obch. zák. na plnenie vyzývať aj samotného ručiteľa. Veriteľ sa tak môže domáhať splnenia záväzku od ručiteľa, bez toho, aby ho k takémuto plneniu musel vopred vyzvať. Je vecou ručiteľa, aby si zadovážil potrebné informácie o zabezpečovanej pohľadávke, vrátane jej splatnosti, nehľadiac k tomu, že ust. § 305 Obch. zák. ukladá veriteľovi, aby bez zbytočného odkladu oznámil ručiteľovi na požiadanie výšku svojej zabezpečenej pohľadávky (viď rozsudok Najvyššieho súdu ČR z 28. júna 2005 sp. zn. 29Odo/405/2005).

Zároveň odvolací súd poukazuje na to, že ust. § 306 ods. 1 Obch. zák. má dispozitívny charakter, čo znamená, že právnym úkonom (dohodou) sa môže modifikovať. Z toho vyplýva, že pre všeobecnú platnosť záveru o vzniku práva veriteľa, domáhať sa splnenia záväzku od ručiteľa uvádzaného vyššie treba dodať, že sú relevantné len ak neboli stranami modifikované (porovnaj § 263 Obch. zák.). Úprava ich znenia by mohla byť napríklad taká, že veriteľovi vznikne právo domáhať sa splnenia záväzku od ručiteľa len po neúspešnej exekúcii voči dlžníkovi. Ak by však takáto modifikácia neexistovala, ručiteľ

nemôže brojiť, aby veriteľ najprv súdne, prípadne aj exekučne, vymáhal záväzok od dlžníka a až v prípade neúspechu, následne záväzok vymáhal od neho, ako ručiteľa. Rozhodujúce je len to, že dlh nespĺnil dlžník v primeranej dobe po tom, čo ho na to veriteľ písomne vyzval a je úplne irelevantné, či veriteľ využil všetky možnosti na to, aby dosiahol uspokojenie svojej pohľadávky od dlžníka.

Možno teda uzavrieť, že v danej veci povinnosť žalobcu vyzvať na plnenie záväzku aj samotného ručiteľa (žalovanú 2/) z ust. § 306 ods. 1 Obch. zák. nevyplýva. Keďže z čl. II bod 1 ručiteľskej listiny vyplýva dohodnutý spôsob vzniku práva veriteľa domáhať sa splnenia záväzku od ručiteľa, možno konštatovať, že účastníci dispozitívnym právnym úkonom modifikovali právo veriteľa upravené v ust. § 306 ods. 1 Obch. zák. Z citovaného článku ručiteľskej listiny vyplýva, že veriteľ (žalobca) je oprávnený najskôr 10 kalendárnych dní po splatnosti splátky alebo iného záväzku v zmysle článku I tejto ručiteľskej listiny vyzvať ručiteľa na splnenie dlžného záväzku za dlžníka, a to aj bez predchádzajúcej písomnej výzvy dlžníkovi. Ručiteľ (žalovaná 2/) sa zaväzuje uskutočniť túto úhradu do 7 kalendárnych dní po doručení písomného oznámenia o nesplnení záväzku dlžníkom. Aj keby bol výklad súdu prvého stupňa v tomto smere správny (t. j., že bolo potrebné v zmysle dohody vyplývajúcej z ručiteľskej listiny preukázanie toho, že sa žalobca domáhal úhrady záväzku aj voči ručiteľovi), nebolo možné žalobu voči žalovanej 2/ zamietnuť, pretože podľa ustálenej súdnej praxe platí, že doručením žaloby, ktorou sa veriteľ domáha splnenia záväzku od dlžníka aj ručiteľa, dlžníkovi, je splnená podmienka písomnej výzvy v zmysle § 306 ods. 1 Obch. zák. (viď rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Obo/248/98). Z toho možno podľa odvolacieho súdu vyvodiť aj záver, že dohodnutá podmienka písomnej výzvy na splnenie záväzku ručiteľovi bola splnená doručením žaloby tomuto ručiteľovi (čo v danej veci nastalo dňa 22. 3. 2012 - č. I. 23 spisu).

Z týchto dôvodov odvolací súd zrušil podľa § 221 ods. 1 písm. f/, h/ O. s. p. rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti, ktorou bola žaloba voči žalovanej 2/ zamietnutá a podľa ods. 2 tohto ustanovenia vec v tomto rozsahu vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. V ňom bude súd prvého stupňa viazaný právnym názorom odvolacieho súdu (§ 226 O. s. p.). Odvolací súd dodáva, že medzi dlžníkom a ručiteľom nie je vzťah solidarity a so zreteľom na to, aby veriteľ nemohol byť uspokojený viackrát tým istým plnením, jedenkrát na základe plnenia z dlžoby a druhýkrát na základe plnenia z ručiteľského vzťahu, musí súd v záujme určitosti výroku rozsudku vyjadriť povinnosť obidvoch žalovaných (dlžníka aj ručiteľa) zaplatiť veriteľovi tú istú sumu s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu plnenie povinnosť druhého žalovaného. V ďalšom konaní teda súd prvého stupňa neprehliadne túto skutočnosť, ktorú napokon správne formuloval žalobca v žalobnom petite.

Vzhľadom na zrušenie rozsudku súdu prvého stupňa v napadnutej zamietajúcej časti voči žalovanej 2/, musel odvolací súd zrušiť i výrok napadnutého rozsudku, ktorým nebola žalovanej 2/ priznaná náhrada trov konania.

Výroky napadnutého rozsudku, ktorým bola žalovanému 1/ uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 2.079,93 eur s prísl., ktorým bola žaloba proti žalovanému 1/ vo zvyšku zamietnutá a ktorým bola žalovanému 1/ uložená povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania, neboli napadnuté odvolaním a nadobudli právoplatnosť.

V novom rozhodnutí o veci súd prvého stupňa rozhodne o trovách prvostupňového i odvolacieho konania (§ 224 ods. 3 O. s. p.).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.